

Sygn. akt V **GC 47/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Stanisław Dziurlikowski
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Maresz

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 6.629,70 zł (sześć tysięcy sześćset dwadzieścia dziewięć złotych siedemdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 października 2018 roku do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.308,85 zł (trzy tysiące trzysta osiem złotych osiemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

V GC 47/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 czerwca 2018 r. (data stempla pocztowego) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Zakładu (...) kwoty 7.537,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 6.676,61 zł od dnia 24 października 2018 r. do dnia zapłaty oraz o kwoty 861 zł od dnia 1 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w wyniku kolizji, która miała miejsce w dniu 22 września 2017 r. został uszkodzony pojazd marki B. stanowiący własność Ł. J.. W dniu 13 czerwca 2017 r. poszkodowany zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia Autocasco. Pozwany jako ubezpieczyciel poszkodowanego uznał swoją odpowiedzialność za szkodę w przedmiotowym pojeździe i wypłacił odszkodowanie w wysokości 9.177,23 zł. Przyznane odszkodowanie nie rekompensuje jednak szkody w pojeździe. W dniu 16 marca 2018 r. powód zawarł umowę przelewu wierzytelności z poszkodowanym, której przedmiotem jest niniejsza wierzytelność. Powód zlecił wykonanie prywatnej ekspertyzy, którą ustalono iż rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosił 15.853,84 zł brutto, co stanowi dowód na to, że pozwany zaniżył koszt naprawy przedmiotowego pojazdu, a szkoda została wyliczona niezgodnie z warunkami OWU. Koszt

prywatnej ekspertyzy wyniósł 861 zł, z tego względu powód dochodzi niniejszym pozwem także i zasądzenia na jego rzecz tej kwoty. (k. 3-6)

W dniu 26 lipca 2018 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym mocą którego uwzględnił powództwo w całości oraz zasądził na rzecz powoda kwotę 1312 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. (k.46)

W przewidzianym przez obowiązujące prawo terminie pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko zgłosił zarzut braku legitymacji procesowej powoda, wskazując że przelana została jedynie wierzytelność wobec (...) S.A., a tymczasem zgodnie z orzecznictwem z uwagi na fakt, że zobowiązanie sprawcy oraz ubezpieczyciela jest nierozłączne nie może zostać skutecznie przelana wierzytelność wobec tylko ubezpieczyciela, jest to sprzeczne z istotą zobowiązania. Ponadto pozwany potwierdził, iż uznał swoją odpowiedzialność co do zasady oraz przyznał odszkodowanie w wysokości 9.177,23 zł, które zostało ustalone w oparciu o kalkulację naprawy pojazdu wykonaną w systemie eksperckim zgodnie z OWU Autocasco. Poszkodowany zawarł z pozwanym umowę Autocasco w wariancie serwisowym, nie dokonał naprawy pojazdu, a przynajmniej nie przedłożył pozwanemu faktur za jego naprawę. Szkoła więc została wyliczona zgodnie z § 17 ust. 7 OWU. Powód nie wykazał, by poszkodowany poniósł wyższe koszty naprawy pojazdu, nie wykazał by naprawił pojazd, ani gdzie go naprawił. Pozwany zakwestionował także poniesiony koszt przez powoda sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy. Wykonanie prywatnej ekspertyzy zostało zlecone przez powoda, a więc wierzytelność z tego tytułu nie stanowi przedmiotu cesji wierzytelności. Należność ta ponadto nie jest związana ze szkoda jaką poniósł poszkodowany i nie może być dochodzona przez powoda. Pozwany z ostrożności procesowej zakwestionował także wysokość kosztu prywatnej wyceny jako zawyżony. (k.51, 62-65)

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego powód odnosząc się do zarzutu pozwanego dotyczącego braku legitymacji po stronie powoda, wskazał, że umowa cesji sporządzona została prawidłowo i jest normalnym przejawem życia gospodarczego. Ponadto wskazał, że kosztorys sporządzony na zlecenie powoda uwzględnia przy naprawie pojazdu części oryginalne sygnowane logiem producenta pojazdu oraz stawkę za prace blacharsko-lakiernicze w wysokości 100 zł za roboczogodzinę, a wykonanie tej kalkulacji było niezbędne. Koszty ustalone w kalkulacji pozwalają przywrócić pojazd do stanu przed szkody, kalkulacja w związku z tym nie jest zawyżona. Koszt sporządzenia kalkulacji nie jest także zawyżony a jego poniesienie było niezbędne do wytoczenia niniejszego powództwa. Wskazał także, że bez znaczenia jest czy poszkodowany naprawił pojazd, szkoda jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego. (k.74-78)

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest między innymi doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania. Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wykonywania działalności ubezpieczeniowej i bezpośrednio z nią związaną.

(dowód: wydruk KRS powoda – k. 8-10, wydruk KRS pozwanego – k. 53-54)

W dniu 22 września 2017 r. miało miejsce zdarzenie w wyniku, którego uległ uszkodzeniu pojazd marki B. (...) [F31] 12-15, rok produkcji 2012, o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielem jest Ł. J.. Pojazd miał wykupioną polisę Autocasco u pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W.. Szkoła została zgłoszona w dniu 23 września 2017 r. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkoda co do zasady i zakwalifikował szkoda jako częściową.

(Bezsporne, nadto dowód: kontakt wychodzący w pliku pdf k. 95 w aktach szkody na płycie CD – k. 72)

Poszkodowany Ł. J. miał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia Autocasco w wariancie serwisowym.

(dowód: polisa nr (...) – k. 40-43)

Decyzją z dnia 11 października 2017 r. pozwany przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 8.982,23 zł, którą wydał na podstawie kalkulacji naprawy pojazdu, którą wycenił na kwotę 9.177,23 zł. Odszkodowanie zostało pomniejszone o należną składkę z polisy w wysokości 195 zł.

(dowód: akta szkody na płycie CD, plik pdf k. 18, - k. 72)

W dniu 16 marca 2018 r. powód zawarł z poszkodowanym umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem jest cesja wierzytelności jaka przysługuje poszkodowanemu Ł. J. wobec (...) Spółka Akcyjna w W., w którym ubezpieczony był poszkodowany wynikająca z dochodzenia należności z tytułu szkody rzeczowej w pojeździe marki B. o nr rejestracyjnym (...) powstałej na skutek zdarzenia z dnia 22 września 2017 r., nr szkody PL (...).

Pismem z dnia 16 marca 2018 r. poszkodowany Ł. J. powiadomił pozwanego o dokonanym przelewie wierzytelności

(dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 13-14, zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 19)

Na zlecenie powoda (...) Biuro – P. B. sporządził prywatną kalkulację dotyczącą kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu zgodnie z którą wycenił tę naprawę na kwotę 15.853,84 zł. Za usługę wystawił powodowi fakturę VAT na kwotę 861 zł brutto.

(dowód: opinia dotycząca ustalenia wysokości szkody w pojeździe – k. 22-34, faktura VAT – k. 34)

Pismem z dnia 24 maja 2018 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7.537,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności roszczenia, na którą składała się kwota stanowiąca różnicę między odszkodowaniem należnym a odszkodowaniem wypłaconym oraz kwota za sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 20-21)

Wartość pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) w stanie nieuszkodzonym na dzień zdarzenia z dnia 22 września 2017 r. wynosiła 72.300 zł brutto. Szkada występująca w pojeździe jest szkodą częściową. Wysokość szkody w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) tj. wysokość uzasadnionych i koniecznych kosztów naprawy uszkodzeń pojazd w wyniku zdarzenia z dnia 22 września 2017 r. zgodnie z postanowieniami OWU do polisy AC wykupionej przez poszkodowanego opiewa na kwotę 15.806,93 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego – k. 88-95, zeznania biegłego 00:00:00-00:04:00 – k. 137)

Sąd zważył co następuje

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, w tym także akta szkody oraz o opinię biegłego Ł. W. oraz uzupełniającą opinię tego biegłego. Strony nie podważały wiarygodności przedłożonych do sprawy dokumentów, a również Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich autentyczności. Należy także zwrócić uwagę, iż czym innym jest stwierdzenie, że dane dokumenty nie zostały sfalszowane (podrobione lub przerobione), czym innym jednak ocena treści w nich zawartych.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów samochodowych i kosztów napraw Sąd uznał za rzetelną i fachową. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów oraz po dokonaniu analizy rynku lokalnego, wydał jednoznaczną w swych wnioskach i spójną opinię w sprawie. Biegły po wniesieniu zastrzeżeń do opinii pierwotnej, złożył zeznania przed sądem podtrzymując swoją opinię w całości. Sąd uznał, że opinia biegłego sądowego w sposób wiarygodny określa koszty naprawy pojazdu marki B..

W przedmiotowej sprawie mając na uwadze przedłożoną umowę cesji wierzytelności nie budziła wątpliwości w świetle art. 509 k.c. i n. legitymacja strony powodowej do występowania w niniejszym postępowaniu po stronie powodowej, mimo złożonego przez stronę pozwaną zarzutu w tym zakresie. Nie można uznać za trafną argumentację pozwanego,

jakoby cesja wierzytelności odszkodowawczej w stosunku do ubezpieczyciela dokonana przez poszkodowanego była w świetle normy art. 509 § 1 k.c. nieważna, jako sprzeczna z właściwością zobowiązania (zobowiązanie solidarne). Zgodnie z brzmieniem art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z § 2 pkt 1 powyższego przepisu wynika, że przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega przede wszystkim na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Umowa ubezpieczenia autocasco jest ubezpieczeniem dobrowolnym. Warunki tego ubezpieczenia określa zakład ubezpieczeń w tzw. ogólnych warunkach ubezpieczenia autocasco (art. 812 § 1 i 2 k.c.). Z chwilą ich doręczenia powodowi stały się integralną częścią umowy. W ramach ubezpieczenia powstaje po stronie ubezpieczyciela obowiązek pokrycia szkody w pojeździe na skutek zdarzenia określonego w umowie, do kwoty wskazanej w umowie. Zakres polisy w przypadku AC u każdego ubezpieczyciela może wyglądać zupełnie inaczej, stąd tak istotne są Ogólne Warunki Ubezpieczenia. Z tytułu udzielonej ochrony ubezpieczeniowej zakład ma prawo oczekiwać, iż ubezpieczający wywiąże się terminowo z zapłaty składki w wysokości wynikającej z umowy ubezpieczenia, zaś ubezpieczyciel wypłaci należną sumę ubezpieczenia, gdy zajdzie zdarzenie ubezpieczeniowe przewidziane umową. Dłużnikiem zakładu w tym przypadku jest ubezpieczony, natomiast dłużnikiem w zakresie wypłacenia odszkodowania zgodnie z warunkami umowy jest pozwany. Zobowiązanie to nie ma charakteru zobowiązania solidarnego, a argumentacja przytoczona przez pozwanego nie znajduje uzasadnienia w niniejszej sprawie. Przytoczone przez pozwanego orzeczenia odnoszą się do odmiennych stanów faktycznych i prawnych, nie analogicznych do niniejszej sprawy. Umowa cesji wierzytelności, jak wcześniej wskazano, nie budzi wątpliwości.

W niniejszej sprawie nie były przedmiotem sporu okoliczności dotyczące zdarzenia z dnia 22 września 2016 r., uszkodzenia pojazdu marki B., stanowiącego własność poszkodowanego, faktu posiadania przez poszkodowanego umowy ubezpieczenia Autocasco oraz uznania przez pozwanego odpowiedzialności za wyrządzoną poszkodowanemu szkodę.

Spór w sprawie ogniskował wokół wysokości zasadnego odszkodowania. Pozwany ustalił wysokość odszkodowania na kwotę 9.177,23 zł, którą wypłacił poszkodowanemu. Powód koszt naprawy pojazdu ustalił na kwotę 15.853,84 zł, w związku z czym żądał dopłaty do odszkodowania w kwocie 6.676,61 zł a także koszty sporządzenia prywatnej kalkulacji w wysokości 861 zł. Pozwany wskazał, że prywatna opinia powoda jest zawyżona i nie stanowi rzeczywistych kosztów naprawy, a żądanie co do kosztów prywatnej kalkulacji nie stanowi szkody, nie mieści się w przyczynowym związku ze szkodą, nie jest także przedmiotem cesji wierzytelności, w związku z czym powództwo w tym zakresie jest całkowicie niezasadne.

Zgodnie z art. 805 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Nadto zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz.U. z 2015 r. poz. 1844, t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1170) zakład ubezpieczeń udziela ochrony ubezpieczeniowej na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z ubezpieczającym. Umowa ubezpieczenia ma charakter dobrowolny, z zastrzeżeniem przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W przypadku ubezpieczeń majątkowych, w których świadczenie ubezpieczyciela będzie polegać na wypłacie odszkodowania, obowiązek świadczenia powstanie nie z chwilą zajęcia wypadku ubezpieczeniowego, a z chwilą wystąpienia szkody w wyniku tego wypadku. Dla ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela miarodajny będzie jednak moment zajścia wypadku ubezpieczeniowego, a nie wystąpienia szkody (por. szerzej M. K., Umowa, 2016, art. 805 k.c., Nb 32). Obligatoryjna treść umowy ubezpieczenia jest szersza i została uregulowana przez art. 16, 20, 23 i 24 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. W ustawie tej została bowiem określona minimalna treść ogólnych warunków ubezpieczenia i treść umowy ubezpieczenia. Powołane przepisy sankcjonują de facto umowę ubezpieczenia jako umowę adhezyjną, opierającą się na wzorcu umownym, choć oczywiście umowa ubezpieczenia może zostać także zawarta bez stosowania wzorca umownego, a wówczas wszelkie wymagane ustawowo kwestie muszą

być zawarte w samej umowie (tak słusznie W. Dubis, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz, 2016, art. 805 k.c., Nb 5).

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd uznał, iż roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie jak wcześniej wskazano, pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu szkody powstałej na skutek zdarzenia z dnia 22 września 2017 roku, jednak kwestionował wysokość ustalonych kosztów naprawy samochodu marki B.. Rozpoczynając analizę zebranego materiału dowodowego, należy dla przejrzystości wskazać, że przedmiotowa szkoda została zakwalifikowana jako szkoda częściowa. Poszkodowany miał zawartą umowę ubezpieczenia Autocasco w wariantcie serwisowym a okoliczności niniejszej sprawy należy interpretować zgodnie z postanowieniami OWU AC odnoszącymi się do tego właśnie wariantu.

W znacznej części Sąd oparł się na opinii biegłego powołanego celem ustalenia kosztów naprawy marki B. po kolizji z dnia 22 września 2017 r. według zasad wynikających z OWU do polisy AC, którą zawarł poszkodowany z pozwanym, a także wskazania wartości tego pojazdu w stanie nieuszkodzonym oraz w stanie uszkodzonym na dzień zaistnienia szkody, obliczoną według zasad wynikających z OWU obowiązujących do polisy AC, którą zawarł poszkodowany z pozwanym. Biegły ustalił, iż szkoda zaistniała w przedmiotowym pojeździe jest szkodą częściową a wysokość uzasadnionych i koniecznych kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu w wyniku zdarzenia z dnia 22 września 2017 r. zgodnie z postanowienia OWU do polisy AC wykupionej przez poszkodowanego opiewa na kwotę 15.806,93 zł brutto. Pozwany od niniejszej opinii wniósł zastrzeżenia do opinii odnośnie kwoty 2.734,63 zł wynikającej z zakwalifikowania ściany tylnej prawej podczas gdy kalkulacja pozwanego przewidywała naprawę panelową tej części. Kwalifikacja w tym zakresie dokonana przez biegłego spowodowała wzrost kosztów naprawy o w/w kwotę. Biegły odniósł się do tych zarzutów na rozprawie podając, że nie ma możliwości naprawy ściany w formie panelowej, taką bowiem naprawę stosuje się w przypadku uszkodzeń nieostrych, gdzie można punktowo wyciągnąć wgniecenie. W okolicznościach niniejszej sprawy uszkodzenie było zbyt silne by można przeprowadzić taką naprawę. Należało więc wymienić całą część. Biegły podtrzymał ustalenia opinii w całej rozciągłości. Do opinii ustnej biegłego strony nie wnosiły dalszych zastrzeżeń.

Zgodnie z tym co wskazał Sąd Najwyższy (Postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., sygn. akt I CKN 1170/98) opinia biegłego podlega ocenie zgodnie z art. 233 k.p.c. na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów, jednak z uwagi na specyficzny charakter dowodu z opinii biegłego ocena ta jest o tyle ograniczona, że nie może wkraczać w zakres wymagający wiedzy specjalnej. Gdyby w rezultacie tej oceny wnioski biegłego nie przekonały sądu, instrumentem pozwalającym na wyjaśnienie kwestii wymagających wiadomości specjalnych może być zażądanie od biegłego dodatkowych informacji, bądź dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lub zespołu biegłych (art. 286 k.p.c.). Każda opinia biegłego sądowego jest także jednym z dowodów, którego zasady przeprowadzenia regulują przepisy od art. 278 do art. 291 k.p.c., a ocena takiego dowodu winna być dokonana przez Sąd z zachowaniem wymogów art. 233 § 1 k.p.c. Sąd jako podmiot nieposiadający wiadomości specjalnych odpowiadających kwalifikacjom biegłego ocenia opinię zgodnie z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Wszystkie wyjaśnienia poczynione przez biegłego, Sąd uznał za jasne, spójne, logiczne i znajdujące poparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd po wysłuchaniu biegłego na rozprawie w dniu 14 czerwca 2019r., na której biegły z całą stanowczością podtrzymał swoje dotychczasowe wnioski, nie znalazł podstaw do nieuwzględnienia ustaleń biegłego. Jego opinia nie była ani niespójna, ani niejasna, ani niekompletna. Sąd także nie uznał, by wiedza biegłego powołanego do niniejszej sprawy była niekompletna bądź niewystarczająca. W ocenie Sądu, okoliczności zakresu odpowiedzialności za szkodę zostały dostatecznie wyjaśnione.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 509 § 1 k.c. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie

ponosi. Z kolei art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskazuje, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Z akt postępowania wynika iż szkoda została zgłoszona w dniu 23 września 2017 r. Zgodnie z powyższym należało uznać, iż od dnia 24 października 2017 r. pozostawał zgodnie z powyższymi przepisami w opóźnieniu w spełnieniu pozostałego świadczenia. Powód żądał zasądzenia odsetek od dnia 24 października 2017 r., Sąd od tego dnia zasądził dochodzone przez stronę powodową odsetki ustawowe za opóźnienie.

Poza odsetkami, powód dochodził zapłaty kwoty 861 zł, tj. poniesionego wydatku zlecenia prywatnej kalkulacji kosztów naprawy. Należy w tym miejscu podkreślić, iż w orzecznictwie można odnotować rozbieżności co do oceny, czy koszty sporządzenia prywatnej opinii (ekspertyzy) mogą zostać uwzględnione w ramach odszkodowania. Wprawdzie co do zasady nie wyklucza się takiej możliwości, jednak w praktyce różnie oceniane są zbliżone stany faktyczne. Szczególnie duże rozbieżności pojawiają się w sprawach o zapłatę odszkodowania w ramach ubezpieczenia OC posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. Wedle jednego stanowiska, odszkodowanie przysługujące z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy samochodów mechanicznych, za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może stosownie do okoliczności sprawy obejmować koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Dokonanie oceny, czy poniesione koszty na zlecenie poszkodowanego na etapie przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, musi być poprzedzone uwzględnieniem całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności ustaleniem, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywne, uzasadnione i konieczne, także w kontekście ułatwienia prawidłowego określenia konkretnego odszkodowania, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04, L.). Zgodnie zaś z poglądem przeciwnym, działania prowadzące do oszacowania kosztów naprawy nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, które spowodowało szkodę, bowiem to nie kolizja drogowa, lecz wola podmiotu zlecającego sporządzenie ekspertyzy, który zawarł z rzeczoznawcą określoną umowę, stanowiła właściwą przyczynę wydatkowania określonej kwoty. (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 30 czerwca 2017 r., XIII Ga 315/17, L.). Ma to miejsce zwłaszcza w sytuacji, gdy zlecający kalkulację wszedł w prawa poszkodowanego do dochodzenia odszkodowania na mocy umowy cesji wierzytelności (por. wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 3 listopada 2016 r., II Ca 616/16, L.; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 28.10.2016 r., XIII Ga 380/16, L.).

Sąd Rejonowy w powyższym zakresie podziela drugie z opisanych powyżej stanowisk. W niniejszej sprawie poszkodowany, właściciel uszkodzonego pojazdu nie zlecił wykonania prywatnej ekspertyzy. Kosztorys naprawy został sporządzony przez MR C. – P. B. na zlecenie powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L., a więc nabywcę wierzytelności przysługującej pierwotnie poszkodowanej od zakładu ubezpieczeń z tytułu szkody w pojeździe marki B.. Należy tu zaznaczyć, iż celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę (sukcesja syngularna o charakterze translatywnym). Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia (Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania – część ogólna, Warszawa 2008, s. 367; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 358; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 587; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 504; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 918). Podkreśla się, że cesjonariusza nie chroni dobra wiara, dlatego nabędzie on wierzytelność w takim zakresie i tylko wówczas, gdy służyła ona cedentowi (zob. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 367). W przedmiotowej sprawie roszczenie o zwrot kosztów związanych z wykonaniem prywatnej ekspertyzy, które stosownie do okoliczności sprawy może być składnikiem odszkodowania, jakie przysługuje poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, nie zostało przeniesione przez poszkodowanego na rzecz powoda, bowiem w chwili zawarcia umowy cesji wierzytelności nie istniało. To nie poszkodowany poniósł koszty sporządzenia opinii, a powód, nabywca wierzytelności. Tym samym nie są to koszty bezpośrednio związane ze szkodą lecz koszty, które dobrowolnie

wygenerował i poniósł powód na potrzeby niniejszego procesu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 31 stycznia 2013 r., I ACA 1011/12, L., wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 22 maja 2018 r., VI Ga 69/18). Sąd miał przy tym na uwadze, iż inaczej należy oceniać działania samego poszkodowanego, który nie ma orientacji w kwestiach dotyczących naprawy samochodu, jest laikiem w tej dziedzinie, a inaczej firmy windykacyjnej lub podmiotu, zawodowo zajmującego się oceną ryzyka i szacowaniem strat. W rezultacie Sąd Rejonowy nie dostrzegł związku przyczynowego między sporządzeniem prywatnej ekspertyzy na zlecenie powoda a zdarzeniem z dnia 22 września 2017 r., a wydatek poniesiony przez powoda na sporządzenie prywatnej opinii nie może być uznany za konieczny i uzasadniony w kontekście odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela.

Mając powyższe na względzie, Sąd na mocy art. 805 k.c. i w zw. art. 361 § 1 k.c. zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda kwotę 6.629,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 października 2017 r. do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty stanowiącej różnicę między wysokością szkody określona na podstawie prywatnej kalkulacji powoda a rzeczywistą wysokością szkody (46,91 zł) oraz co do kwoty 861 zł stanowiącej koszty kalkulacji, powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku na podstawie art. 100 zd. 1 in fine k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. stosunkowo rozdzielając je zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. W niniejszej sprawie do niezbędnych kosztów procesu poniesionych przez powoda należy zaliczyć koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 1800 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt. 4 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłatę sądową od pozwu w kwocie 377 zł, wynagrodzenie biegłego w kwocie łącznej 1813,84 zł, a więc łącznie 4.007,84 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1800 zł § 2 pkt. 4 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). Z uwagi na fakt, że powództwo okazało się zasadne w ok. 87,95 % (6.629,70 zł z 7537,61 zł), powodowi winny zostać zwrócone koszty postępowania w kwocie 3.524,90 zł. Pozwany z kolei wygrał sprawę w 12,05%, a więc należy mu się zwrot kosztów w wysokości 216,90 zł. Po wzajemnym potrąceniu kosztów, Sąd orzekł o obowiązku zwrotu przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 3.308,85 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego
3. Przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.

T., 18 lipca 2019 r.

SSR Stanisław Dziurlikowski